

Вечерѣта, тоя сѣщи день, когато съпругитѣ сѣдахъ при истиналия и замирисалъ на димъ гевечъ — алфатата и омегата на всичката готварска мъдростъ на младата и почитаема госпожа Ракова — вратата се бутна, безъ да се почука, и орѣфаната глава на единъ шопъ се показа тамъ.

— Добра ви вечеря, прощавайте! каза той гръмогласно, като свали шапката си; — чѣ те ли да ви слуша е това дѣвойче, или, оно, не ви трѣби слугиня? и той истегли прѣдъ себе си едно съ плахъ погледъ момиче.

Прѣдъ тия думи съпрузитѣ помислихъ, че небето се отвори и серафимски гласове стигахъ до ушитѣ имъ!

„Трѣбва ли имъ слугиня!“ . . . Кюсѣ, желайшъ ли мустаци? Искали дума? Тоя шопъ го праща самото провидѣние. Госпожа Ракова се боеше да не бѣде сичко това сънь лъжливъ. Не, не е сънь . . . Селякътъ стои тамъ съ сичкото си шопско величие, съ оскотената си физиономия, съ дрипитѣ си, тя даже чувствуваше неблагоуханната атмосфера отъ киръ и лукъ, която шопътъ носи на вредъ съ себе си; и шопкинчето тамъ е живо, съвършено живо и, както подобава: парцаливо, гнидаво, гуреливо и съ телешки очуденъ погледъ.

Наконецъ, благополучието влѣзна въ къщата.

Раковъ прѣдлага изведнажъ двацетъ и петъ лева заплата, и за голѣмо очудване, бащата се не търгува и великодушно се съгласява.

Питатъ тогава за знанията на момичето. Момичето не знае нищо, не е слугувало никждѣ; но това малко значи.

— На харизано магаре петалата се не гледатъ, шушне съ тържествующъ видъ Раковъ на жена си.